pentru un anumit subiect cunoscător. S-ar putea deci vorbi, în acest sens, de concepţii deosebite ale existenţei, de la un asemenea subiect la altul, de pildă, la un anumit literat sau filosof. Să zicem: la Eminescu. Naţiunile însă nu par a fi asemenea subiecte cunoscătoare. Ce sens are, atunci, încercarea unei asemenea caracteristici?

Obiecţiile ni se par destul de grave spre a justifica oarecare lămuriri prealabile.

1. Sensul dimensional al existenţei

Ideea de dimensiune reprezintă o cale pe care se măsoară un lucru după altul; adică, un mod de a judeca, după o direcţie sau o orientare anumită, alte direcţii sau orientări; sau, mai pe scurt, o judecată după care judeci.

Este aplicabilă această idee de dimensiune existenţei? Da. Într-un sens abia lărgit, ca să nu comporte un înţeles exclusiv-cantitativ.

Vom numi deci, în cercetarea de faţă, dimensiuni ale existenţei acele orientări şi înţelesuri ale ei care servesc la măsurarea sau aprecierea altor înţelesuri şi orientări în existenţă. „Dimensiune a existenţei" are deci aci, sub o formă intuitivă, sensul precis de criteriu de judecată, de normă pentru alte existenţe.